ఔట్

పిల్లలు ఇంటిముందు అల్లరిగా ఔటాడుతున్నారు. నలుగురమ్మాయిలూ, ఇద్దరబ్బాయిలూనూ. అబ్బాయిలిద్దరూ ఒకరి నొకరు "ఔట్" చేసుకోవలసిందేకాని, ఆడపిల్లలు వాళ్ళని "ఔట్" చెయ్యలేరు.

శేషు వరండాలో స్తంభాని కానుకుని నిలబడి వాళ్ళ ఆటను గమనిస్తున్నది. ఆమె మొహం చూస్తే ఏదో పరధ్యానంలో వున్నట్టు కనిపించినా ఆమె ఆలోచనలు పిల్లల ఆటకు అట్టేదూరం పోలేదు.

ఆడే పిల్లల్లోకల్లా సీను పెద్దవాడు. పన్నెండేళ్ళుంటై. చక్కని మొహం, పెద్ద కళ్లు, పట్టుకుచ్చులాంటి జుట్టు, ఏ మాత్రమూ అలవకుండా అందర్నీ పరుగెత్తిస్తున్నాడు. ఆటకు నాయకుడు. ఆడపిల్లల్లోకల్లా రవణి పెద్దది, పదేళ్ళు. మిగిలినవాళ్ళకన్న చాలా అందగత్తె. రవణి అంటే సీను కిష్టమేమో. లేకపోతే దాన్ని ఒక్కసారైనా ఔటుచెయ్యడా?... అవును, అందుకే సీను సుబ్బుల్ని కూడా ఔటు చేశాడు. ఎందుకంటే సుబ్బులు రమణిని ఔట్ చేశాడు. సుబ్బులు రవణిని ఔట్ చేశాడనే పంతంకొద్దీ సీను సుబ్బుల్ని రెండుసార్లు వరసగా ఔటు చేశాడు... మగపిల్లలు దొంగలయి వెంట పడ్డప్పుడల్లా ఆడపిల్లలు కయ్యోమని అరుస్తారు. చెవులు చిల్లులు పడేట్టు. పాడుముండ రవణి అందరికన్నా చెవులు గింగుర్లెత్తిస్తుంది......

ఆటలో ఔటయితేనేం? ఆటలో షరతులన్నీ మనం పెట్టుకునేవేగా? ముట్టుకుంటే దొంగ కావటమూ, ముట్టుకునేలోపుగా కూర్చుంటే దొంగ కాకపోవటమూ, అందరికన్నా ఆఖరుకు కూర్చున్నవాళ్ళు దొంగ కావటమూ, కూర్చున్నవాళ్ళు, పరిగెత్తేవాళ్ళు ముట్టుకుంటే గాని లేవలేకపోవటమూ – ఇవన్నీ నిజమా? వొట్టి ఆట. అంతా అనుకోవటాలే.

మొగుడు చచ్చిపోతే విధవకావటమంటే అది నిజం. కిందటి జన్మలో ఏదో పాపం చేసుకుంటే ఈ జన్మలో మొగుడు పోతాడు. పుణ్యం చేసుకున్నవాళ్ళు మొగుడికన్న ముందు పోతారు చక్కగా! అందుచేత కిందటి జన్మ కూడా నిజమే.... అబ్బ! దీని నోరు పడిపోనూ! భగవంతుడు రవణికెంత గొంతు పెట్టాడూ? సుబ్బులు తనని పట్టుకు నలిపేసినట్టు ఎట్లా అరుస్తుందో! అదంతా భయమా? నటన! సంతోషమే.. సీను వొట్టి వాజ. కాకపోతే తానే

దొంగ అయి రవణి వెంట పరిగెత్తడూ? సుబ్బులుకు దొంగ కావటం అభ్యంతరం లేదు. ఏడిచినట్టుంది వీళ్ళ ఆట! అబద్ధం ఆటా వీళ్ళూనూ.

మొగుడు పోయినవాళ్ళు తల లెందుకు గొరిగించుకోవాలో? చిన్నప్పుడు కాకపోయినా పెద్దయినాక తప్పదు. లేకపోతే ఆ లక్ష్మమ్మను గురించినట్టే చెప్పుకుంటారు. లక్ష్మమ్మ ఒక మంచి చీరె కట్టదు. కళ్ళకు కాటిక పెట్టదు - ఏమీ చెయ్యదు: పాపం జుట్టు తీయించలేదు. అందుకని లక్ష్మమ్మను గురించి అసహ్యంగా మాట్లాడతారు. అటువంటి మాటలనిపించుకోవటం కంటె జుట్టు తీయించుకోటమే హాయబ్బా!

జుట్టు తీయించుకోవటమూ రోతే. మంగలాడిముందు కూచోవాలి. అత్తయ్య చూడరాదూ! ఛీ! ఛీ!

విధవముండలు తిరిగి పెళ్ళిల్లెట్లా చేసుకుంటారో! వాళ్ళకి తప్పు చేస్తున్నట్టుండదు గామాలు? అందరితోనూ మామూలుగా మాట్లాడ్డానికి వాళ్ళకి బిడియంగా వుండదేమో? ఆ సరస్వతి చూడరాదూ? సరస్వతిని అందరూ ఎదట సరిగ్గానే చూస్తారు. కాని సరస్వతి చాలా చెడ్డపని చేసిందని అందరికీ తెలుసు. ఆవిడ మొగుడు తనే ఆవిడ మొగుడన్నట్లు ఎట్లా తిరుగుతాడూ? ఆవిడకి ఒకప్పుడింకో మొగుడున్నాడని తెలీదూ? ఛీ ఛీ! కాపరమే చెయ్యాలా ఏం? పుస్తెకట్టినాక మొగుడు మొగుడే!

మొగుడు పోయినదాన్ని పెద్దవాళ్ళు నీచంగా చూసారంటే అట్లా చూడటం చేత కిందటి జన్మలో చేసుకున్న పాపమంతా పోతుంది....

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

శేషుకు పదమూడో ఏడు. ఆమె మనస్సులో ఉన్న ఈ నమ్మకాలు ఒకరు మప్పినవికావు. పదమూడేళ్ళపిల్ల హృదయంలో కూడా ఈ లోకంలో ఏదో ఒక విధమైన న్యాయం వుంటుందనే విశ్వాసం వుంటుంది; ఆ విశ్వాసమే లేకపోతే అంత చిన్న హృదయం కూడా గాలికి బుడగ విచ్చినట్టు విచ్చిపోక తప్పదు. లోకంలో వుండదగిన న్యాయం ప్రత్యక్షంగా కనిపించకపోతే అంత లేత హృదయమూ, సాలీడు తనకుతానే గూడు అల్లుకున్నట్టుగా, లోకంలో వుండదగిన ఆ న్యాయాన్ని సృష్టించుకుంటుంది. ఒకటే వ్యత్యాసం: సాలీడు తన గూడులో ఎన్నడూ చిక్కుకోదు. మానవ హృదయమూ తన గూడు విడిచి ఒకంతట పైకి రాలేదు.

అకస్మాత్తుగా పిల్లలు ఆట చాలించారు. అరుపులు ఆగినై. శేషు వీధి గుమ్మంకేసి చూసింది. నరసమ్మగారు ఫెళ ఫెళలాడే పట్టుచీరె, రంగు రంగులది కట్టుకుని మొహాన రూపాయంత కుంకం బొట్టు పెట్టుకొని, గాలిలో ఈదుతున్నదానల్లే లోపలికి వస్తున్నది.

ఆవిణ్ణి చూడగానే శేషుకు ఎందుకో నవ్వొచ్చింది. కాని ఆ నవ్వు పైకి రావటానికి ఏమాత్రమూ ప్రయత్నించలేదు.

"మీ అమ్మేదే శేషూ?" అన్నది నరసమ్మ.

"పురాణం వినటానికి వెళ్ళింది."

"మీ అక్కయ్యో?"

"దొడ్లో తలంటి పోసుకుంటున్నది."

"మా పిల్ల సావిత్రీ గౌరీదేవి వ్రతం చేసుకుంటున్నది. నేను వచ్చిపోయినానని మీ అమ్మతో చెప్పు!" అంటూ నరసమ్మ దొడ్డికేసి వెళ్ళింది. "జానకీ" అని ఆవిడ కేకలు పెట్టటం శేషుకు వినిపించింది.

పిల్లలు ఆట చాలించారు. పొద్దూకుతున్నది కూడాను. శేషు వరండా దిగి ఆవరణలోకి వచ్చింది. నరసమ్మగారు తిరిగివచ్చి వరండాలో గడపకి కుంకం బొట్టు పెడుతూ, "నే నొచ్చానని మీ అమ్మతో చెప్పు!" అంటూ వెళ్ళిపోయింది.

శేషు నరసమ్మకు సమాధానం చెప్పలేదు. నరసమ్మను చూస్తేనూ, నరసమ్మ కూతుర్ని చూస్తేనూ, సావిత్రీ గౌరీదేవి వ్రతాలు చూస్తేనూ ఒక్క సారిగా శేషుకు మండిపోయింది. ఏ ధ్యానం మీదనో వుండి శేషు తలవాకిలి దగ్గిరికి వెళ్ళి దఢాలున తలుపు మూసి గడియ పెట్టింది. కాని మరుక్షణమే గడియ తీసి తలుపులు కూడా బార్లా తెరిచింది. "అసలు సందెవేళ ఈ తలుపులు మూసుకోవటమేమిటే?" అని తల్లి వచ్చి కోప్పడుతుంది.

తలుపు తెరుస్తూనే వాకిట్లో ఎవరో ఉండటం చూసి శేషు ఉలిక్కిపడింది. అయితే మరుక్షణం మనిషిని గుర్తించి, "బావా యిదేనా రావటం?" అన్నది.

బావ, "ఏం శేషూ, కులాసాగా వున్నావా? కిందటిసారి చూసినప్పటికన్న కాస్త లావయినట్టున్నావే.... జానకి ఏదీ?" అంటూ లోపలికి వచ్చాడు.

"అక్కయ్య తలంటిపోసుకుంటున్నది. అమ్మ పురాణం వినబోయింది. నేను నిజంగా పొడుగెదిగానా?" అన్నది శేషు.

బావ నవ్వుతూ – "పొడుగెదగలేదు గాని కాస్త లావయినట్టు అవుపిస్తున్నావు" అన్నాడు.

"నేనేం లావు కాలేదు" అన్నది శేషు. లావు కావటం చాలా తప్పయినట్టు.

"రోజూ నీ వొళ్ళు నువు చూసుకుంటుంటే తెలీదు. నా మాదిరిగా ఎప్పుడైనా ఒకసారి చూసే వాళ్ళకి తెలుస్తుంది" అన్నాడు బావ.

శేషు మాట్లాడలేదు. బావ అనకూడని మాట ఏదో అన్నట్టుగా తోచింది శేషుకు.

బావా, శేషూ కలిసి ఇంట్లో ప్రవేశించారు. ఇంట్లో అప్పుడే చీకటిగా ఉంది.

యింకా దీపం పెట్టలేదా అని బావ అడుగుదామనుకుంటుండగా శేషు అతని

పక్కనుంచి గబ గబా వెనుకనుంచి ఎవరో తరిమినట్లు పారిపోయింది లోపలికి. బావ సావిట్లోనే ఆగిపోయినాడు.

ఒక నిమిషం పాటు దీపం జాడగాని, శేషు అలికిడిగాని లేకపోవటం చూసి అతను "శేషూ!" అని పిలిచాడు. శేషు వంట ఇంటి వేపునుంచి, "నిప్పెట్టె కనపడి చావదేం?" అనటం అస్పష్టంగా వినిపించింది.

"నిప్పెట్టెకోసం వెతుకుతున్నావా? నా దగ్గర వుంది పట్టుకెళ్ళు" అన్నాడు బావ.

కాసేపటికి వంటింటివేపు గడప దగ్గిర శేషు ఆకారం అస్పష్టంగా కనబడింది. "ఇట్లా పడెయ్యి" అన్నది శేషు! తన కర్థంగాని ఆజ్ఞలను పాటిస్తున్న యుద్ధ సైనికుడల్లే బావ చేతిలో వున్న నిప్పుపెట్టె ఆమెవేపు విసిరివేశాడు. గలగలా చప్పుడు చేస్తూ నిప్పుపెట్టె మండిగానికి కొట్టుకుని కిందపడింది. నిప్పుపెట్టె తీసుకుని శేషు ఆకారం అదృశ్యమయింది.

బావ దొడ్డివాకిలికేసి నడవసాగాడు. అటునుంచి లోపలికి వస్తూ జానకి "ఇంకా దీపం పెట్టలేదుటే... ఎవరూ?" అన్నది భర్తను గుర్తించక.

"ఎవరా?" అన్నాడు బావ.

"మీరా? ఎప్పుడొచ్చారూ? చీకటిపడ్డా శేషు దీపం పెట్టలేదేమో?"

"పెడుతున్నది. తలంటి పోసుకుంటున్నావా? నేనొస్తానునే?" అన్నాడు బావ అకస్మాత్తుగా మరోమనిషి అయిపోయి. అతనిలాటి భార్యాప్రియుడు రెండు నెల్లయిన తరవాత భార్యను చూడగానే కొన్ని వెకిలిమాటలు మాట్లాడతాడని మనం సులభంగా ఊహించుకోవచ్చు.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

నాన్నా, బావతోపాటు జానకి కూడా భోంచేసింది. "నువు కూడా కూచోవే" అని తల్లి అంటే శేషు కూచోలేదు. శేషుకు జానకిని చూస్తే నవ్వొచ్చింది. కాని ఆ నవ్వు పైకి రావటానికి ప్రయత్నించలేదు. జానకి ముస్తాబయింది. తెల్లటిచీర కట్టింది. కళ్ళకి నాజూకుగా కాటికి పెట్టింది. రోజూ మోస్తరుగా లప్పెడు పట్టించలేదు. మల్లుజాకెట్టు తొడుక్కుంది. ఈ మార్పంతా ఒక లెఖ్ఖలోది కాదు. జానకి మొహమే మార్చేసింది. మొహం మీద రోజూ కనపడే కొంత చిరాకూ, చీదరా దాచి పెట్టెలో పెట్టేసింది. మొహంతోపాటు గొంతు కూడా మార్చేసింది జానకి. జానకి ఇంకో మనిషల్లే కనిపించటానికి ప్రయత్నిస్తున్న దొంగల్లే కనిపించింది శేషు బుద్ధికి. జానకిని చూస్తే శేషుకి చంప బుద్ధయింది.

బావా, జానకీ భోజనాలయినాక జానకి తన కంచమూ తన మొగుడి విస్తరీ ఎత్తబోయినట్టు నటించింది.

"ఎందుకమ్మా, నేను ఎత్తుతాలే. నువు వెళ్ళు" అన్నది తల్లి. ఆవిడ అట్లా అంటుందని తెలిసినట్టుగానే జానకి చివాలున లేచి వెళ్ళి చెయ్యి కడుక్కుని గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"రేపటినుంచీ జానకి మామూలు మనిషల్లేనే ఉంటుంది. మాతోపాటు అన్నం తింటుంది. మామూలు మొహం పెడుతుంది. మామూలు గొంతుతో మాట్లాడుతుంది.... దొంగ! దొంగ! అప్పుడే గదిలో దూరింది! ఇంకా అంతా అన్నాలు తినకుండానే, ఎవరూ పడుకోకుండానే! ఛీ ఛీ!" అనుకున్నది శేషు.

"నాన్నా. నువు వసారాలో పడుకుంటావా, సావిట్లోనా?" అని అడిగింది శేషు.

"వసారాలోనే పడుకుంటానమ్మా?" అన్నాడు నాన్న.

"నేను కూడా వసారాలో వేసుకోనా?" అన్నది శేషు.

"వేసుకో!" అన్నాడు నాన్న. ఎప్పుడూ తన పక్క విషయం సలహా అడగని శేషు ఇవాళ అడగటం ఆయన కర్థంకాలేదు.

నడుము వాల్చటం వ్యవధానంగా శేషుకు నిద్రపట్టిపోయింది. పదిగంటల బండికి అన్నా వదినా వచ్చేసరికి శేషు గాఢ నిద్రలో ఉంది. నాన్నా, అన్నయ్యా మాట్లాడుకోవటమూ, తల్లి లేచి మళ్ళీ వంట చెయ్యడమూ, వదినె తన పక్కలోనే పడుకుని తెల్లవార్లూ నిద్రపోవటమూ శేషు ఎరగనే ఎరగదు.

తెల్లవారుఝామున అందరికన్నా ముందు నిద్రలేచిన శేషు తన పక్కలో మరోమనిషి వుండటం చూసి గాభరాపడి, ఆశ్చర్యపడి, అర్థం చేసుకున్నాక కలిగిన ఆనందానికి మేరలేదు. శేషుకు తన వదినెను చూస్తే కలిగిన ఆనందంలాంటిది కలిగి ఎన్నో నెలలు అయినట్టుంది.

"వొదినా, వొదినా!" అంటూ శేషు వొదినెను ఊపి నిద్రలేపింది. కళ్ళమీద కూర్చున్న నిద్ర బరువుకు రెప్పలు బలవంతాన ఎత్తి వొదినె శేషును చూసి మళ్ళీ కళ్ళు మూసేసి చిరునవ్వు నవ్వుతూ "రాత్రి పడుకునేటప్పటికి చాలా పొద్దుపోయింది. శేషూ, మేం రావటం నీకు తెలీదుగా?" అన్నది.

తన వొదినె అంత అందమైన మనిషి ప్రపంచంలో లేదనిపించింది శేషుకి. వొదినె దగ్గిర దొంగవేషాలు లేవు. వొదినె ఎప్పుడూ తన విషయమే ఆలోచించదు. ఆ తేడా ఎక్కడుందంటే చెప్పటం పదమూడేళ్ళ పిల్లకి సాధ్యంకాదుగాని తేడా వుందని చంటిపిల్ల క్కూడా ఎట్లాగో తెలుస్తుంది.

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

అమ్మ వొదినెను తలంటుకోమంది. శేషు కూడా అడిగింది.

"నువ్వంటుకుంటే నేనూ అంటుకుంటా" అన్నది వొదినె శేషుతో.

"బాగావుంది. నాకిప్పుడు తలంటే తక్కువయిందాయేం?" అన్నది శేషు. కాని వొదినెతోపాటు తాను కూడా తలంటి పోసుకుంది. తలంట్లు కాగానే వొదినె వాళ్ళ చుట్టాలింటికి బయలుదేరుతూ "నువ్వుకూడా రా శేషూ, లేకపోతే మా చిన్న మామ్మ నన్ను భోంచెయ్యమని చంపుతుంది" అన్నది.

ఇద్దరూ కలిసి వదినె చిన్న మామ్మగారింటికి వెళ్లారు.

చిన్న మామ్మగారి రెండో అల్లుడు కాబోలు శేషుని చూసి "పాపం! ఈ పిల్లకే గదూ ఈ మధ్యా..." అన్నాడు.

"అవును ఈ మధ్యేం? అప్పుడే రెండేళ్ళు పూర్తి కావస్తున్నది" అన్నది వదినె.

"ఇంకా మళ్ళీ పెళ్ళి చెయ్యలేదేం? చెయ్యకపోయినారా? ఎన్నేళ్ళు?" అన్నాడాయన. చూడటానికి తారు సిబ్బెల్లే వున్నాడుగాని ఆయన్ను చూస్తే శేషు కెందుచేతో అసహ్యం వెయ్యలేదు.

"ఎక్కడిదీ? ఇంకా పదమూడైనా వెళ్ళలేదు. వచ్చే యేటినుంచీ అమ్మాయి గారికి సంబంధాలు చూడాలి" అన్నది వదిన శేషు మెడ గట్టిగా చేత్తో అదుముతూ.

అకస్మాత్తుగా శేషుకు వొళ్ళంతా డొల్ల అయిపోయి శరీరం గాలిలో తేలిపోబోతున్నట్టయింది. సమీపంలో ఎక్కడో ఔట్ ఆడుతున్న పిల్లల్లో ఎవరో "ఔట్!" అని కేకవేశారు. శేషు విరగబడి నవ్వసాగింది.

వదినె శేషు కేసి ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ఆవిడకు శేషు నవ్వు అసహజం గానూ బాధాకరంగానూ కనిపించింది.

"ఏమిటమ్మా, శేషూ?" అన్నది వదినె.

శేషు నవ్వు సంబాళించుకుని కళ్ళు తుడుచుకోసాగింది. శేషు మొహం యిప్పుడు ఏడుపు చాలించినట్టున్నది గాని నవ్వు చాలించినట్టులేదు.

"ఎవరో పిల్లలు ఔటాడుతున్నారు" అన్నది శేషు. ఆ మాటకూడా సరిగా ఎవరికీ అర్థంకాలేదు. ఎందుకంటే ఆ మాట పూర్తి చేసేలోపుగా శేషుకు పెద్ద ఎక్కువచ్చి, ఆమె శరీరం తుపానుకు కదిలే రేకుల పాకలాగా చలించిపోయింది.

మొదటి ముద్రణ: ఆంధ్రజ్యోతి మాసపత్రిక, అక్టోబర్ 1947